

הפלישה החקלאית הגדולה

מחזה מן החי לת'אסרוין צמחוני

מאת: אריאל צ'כל

הוצאה לאור: אנונימוס, עמותה רשומה 580242808
כתובת: ת.ד. 11915 תל-אביב 61119
טלפון: 03-5226992 פקס: 03-5220699
דואר אלקטרוני: info@anonymous.org.il
www.animal.org.il

אנונימוס אינה שומרת על זכויות יוצרים ומעודדת העתקה והפצה של פרסומיה
הפקת הצגה על פי המחזה אינה מחייבת אישור מעמותת אנונימוס או מהמחבר

הדמויות:
 חיינר
 עיתונאית
 אדם
 אישה דלרנית

בחלק האחר של הנמה ניצבת תפאורה המרמזת על מתקנים תעשייתיים. בין המתקנים, בצד הנמה, נמצא כלוב גדול, מוסתר להלשין. בקדמת הנמה מונח ריהוט לישיבה לשלושה.

אורות עמומים. מוסיקה קצבית. חיינר גורר שק גדול וכבר בירכתי הנמה. הוא נעלם עם השק באור הכלוב, ומשם פונה לעסוק בתפעול מכשירים. אחריו הוא מתיישב. מתוך הקהל עולה לבמה עיתונאית ובירה מיקרופון שעליו כתובת "T.V.". היא תופסת עמדה בקדמת הנמה, המוסיקה מפטיקה בפתאומיות והאור מתחזק.

עיתונאית: שלום רב. אני נמצאת בקדמת החללית שנחתה כארץ והשתקעה כאן. זכור לכל, בתחילה הלכנו שבי אחר קסמם של אורות נוצצים וחיוכים שבאו מעולם אחר. אולם בחלוף הזמן עולות שאלות נוקבות. מה מביא את הכוח החינרי להתמקם דווקא על פני האדמה שלנו? אילו תכניות נרקמות שם, בתאים האטומים של ספינת-החלל? נכון לדיגע זה, ניצבת בפנינו תעלומה התובעת תחקיר מעמיק. אם כן, תחת חסותן של מצלמות הטלוויזיה, [מנופפת במיקרופון] אני יוצאת לחשוף את סודותיהם של האורחים המסתוריים שלנו. [לחיינר] ערב טוב לכם. אני אדרת אבן-עזר מערץ החדשות החדשות. אני מבקשת לשאול, עם מי יש לי הכבוד לדבר.

חיינר: ערב טוב גם לך. את מדברת עם הרמוזס-עשר. גם אנחנו מבקשים לשאול – למה את מנופפת כמוט הזה?

עיתונאית: מוט...? מיקרופון? סימן ההיכר המקצועי שלי? אני מייצגת את העין החוקרת ואת הפה המדבר של הציבור. קוראים לזה – טלוויזיה. זה הזמן לחיך, ה... הרמוזס-עשר – אל קהל הצופים [מציגה לעבר הקהל]

חיינר: אהא. מעניין מאוד. טלוויזיה. [מנופף בידו לקהל ומחייך] טוב, אם כך, את מוזמנת לחדר האורחים שלנו. בבקשה, יש מקום

עיתונאית: תודה, באמת נעים כאן מאוד. [מתחמקת] אהמ, אז לפני הכל, כולנו סקרנים לדעת – אם אפשר לשאול – מה מביא אתכם אלינו? כיונס או פל'ר?

חיינר: זו ה, את באמת יודעת לחקור?
עיתונאית: תודה. ובכזו?

חיינר: ולא מבוכות זמן. ובכזו רימו לעבר הכיסא, והעיתונאית נכנעת ומתיישבת טוב. באנו אליכם לראות עולם. לפגוש אנשים. ולטעום אוכל.

עיתונאית: מזון?

חיינר: כן, מזון.

עיתונאית: הרי לא חסר מזון על הכוכב שלכם?

חיינר: חסר? אצלנו? אצל ציוויליזציות המייקרו-לופט?

עיתונאית: אהא. לא. ברור שלא. אבל מדוע בחרתם דווקא בכדור-הארץ? מהו, בעצם, הסיפור של הרמוזס-עשר וציוויליזציות המ... מייקרו-לופט? [שתיקה]

חיינר: טוב, בסדר. זה באמת המזון שאתם נותנים לנו. מה אפשר לומר? הכאתם אותנו לשיאים חדשים של טעם? רמת המסעדות שלנו ממריאה גבוה יותר מאי-פעם?

עיתונאית: אהא, הקסם המיוחד של המטבח שלנו? כלומר, בקרוב נוכל לשמוע צלצולים של מטבחי וז?

חיינר: את מצפה מאתנו לדון עכשיו בענייני עסקים?

עיתונאית: אצלנו, תמיד מדברים על עסקים. אלא אם, כמוכן, מצב העסקים לא בליכר טוב.

חיינר: דבר כזה לא אמרנו. אנחנו בהחלט מצפים לרווחים עסיסיים.

עיתונאית: ברכותיי. [וקהל] אם כן, אין ספק שמתבשל כאן חוזה ביי-כוכבי לייצוא מיטב פירות המטבח שלנו.

חיינר: לאט לאט הדרך לצלחת מתחילה בחקלאות נבונה. לא הגענו הנה מרחוק כרי לאכול בוסר.

חייזר: נו, אז במה את בוחז? הרי הוא לא יתחיל פתאום לפעול מעצמו? לא משתמשים בו עכשיו.

עיתונאית: אני שמחה לשמוע על עיתונות המדברת מעדיפה לשמור על ערנות ללא עזרה של סילון מים?

חייזר: או סילון תירס.

עיתונאית: תירס... תירס?

חייזר: תירסית'דס. את באמת לא מזהה שזה צינור פיסום?

עיתונאית: פיסום-פיסום? כמו פיסום אוזניים?

חייזר: יפה מאוד! בדיוק כמו פיסום אוזניים! (מציג שני דגמים של כבד: בגודל טבעי, ולאחר פיסום) הממ, כליכר מרשים! הצלחתם להגדיל את משקל הכבד המקורי פי עשרה! קשה להתחרות בזה.

עיתונאית: להתחרות? אתם מתחרים בנני?

חייזר: לא, איך אפשר? כשמוגסים לפסם עוד קצת, אחוז מקרי המוות עולה עד שהלב כואב. כל ההשקעה הזו, שיוודת לסמיון?

עיתונאית: ברור. אם כן... כמה מן הצופים שלנו עולים להירתע מן המושבה על איבר כליכר, אה... מנופח?

חייזר: מנופח? להפוך מטופח? האוזן מקבל תירס טרי, היישר מן השרה, מושרה ברוטב משובח ממשי כמו במסעדת יוקרה – אבל מבלי לשלם, מבלי להשאיר טיפ, וללא צורך להשקיע מאמץ בלעיסה?

עיתונאית: (מחזקת, משחקת בצינור ומקרבת אליו את פיה): בלי לשלם – זה באמת נשמע מצוין?

חייזר: (מתקרב לעיתונאית ומכוון אותה): לא, לא כך. בבקשה – את מכניסה את הצינור לפה, כן, ככה, לא, לא, עמוק יותר, עמוק יותר... (נשמע רעש מכני רועם, וקול אקוה תוקות)

עיתונאית: (קופצת בבהלה, משתעלת ויורקת): לכל הרוחות!

חייזר: כן, אוי ואבוי, תראי מה קרה לך? כן, ככה, להוציא הכל!

עיתונאית: וראי, וראי – ובכל זאת, אם אפשר – כמה מילים רעננות על תרבות המזון שלנו?

חייזר: בשמחה. אנחנו מסיירים את הקסדה מרוב התפעלותו לדעתנו, הטיפול שאתם מעניקים להית'המשק שלכם הוא גולת הכותרת של החקלאות בכל רחבי הגלאקסיה! כל הכבוד!

עיתונאית: כל הכבוד! ל... למה אתם מתכוונים, בעצם?

חייזר: למה? לשיטות הגידול של החיות? לטכניקות הפיסום? למורזי הגדילה, לוריקות, להורמונים אה... 'צירת-מופת?

עיתונאית: באמת השקפה מרעננת. מסתבר שדווקא הרעלים שמוזהמים את שוק הבשר שלנו יעמדו בלב מפעל הייצוא הכיכוככי.

חייזר: לא מודיק, כימיקלים זה שמחה, אבל למה להסתפק במה שהשגתם עד עכשיו? ההכנסה שגולמה בחקלאות האנושית מחייבת טיפוח שיטתי.

עיתונאית: וכאן אתם מתכוונים להיכנס לתמונה.

חייזר: בריוק, אנחנו מתחייכים לקחת את מה שהתחלתם בו, לשכלל אותו, ולהביאו לתוצאות ההגיוניות ביותר.

עיתונאית: אילו תוצאות בדיוק?

חייזר: הגיוניות ביותר. (נשמע רעש מכני רועם)

עיתונאית: מה זה היה?

חייזר: מזה! (מתקשה להבין למה היא מתייחסת) אוה! באת לבקר אותנו בעיצומו של יום עבודה. מדי פעם ניתן לשמוע את צלילי המוסיקה החקלאית! (נשמע רעש מכני רועם)

עיתונאית: וקמה ופונה לקהל! קשה שלא לחוש בפער התרבותי שבין עולמנו האנושי לעולם האחר שנחשף בפנינו, כאן, בסמוך לקרביים של החללית. (מתלכח ובוהת את הסביבה) הנוף הסטבילי מתגלה לעין האנושית כור וכבלתי מובן, למרות שפריט זה או אחר עשוי להזכיר לנו, למשל... (עוצרת מול צינור המחבר למתקן כלשהו, בגובה ראשו) צינור.

חייזר: אבחנה יפה! זהו אכן צינור.

עיתונאית: כן, זה צינור.

עיתונאית: אני שמחה לשמוע. כלומר, זו הייתה רק פליטת־פה.

חייזר: בואי נשכח מכל העניין. ולקולו וגם מכם אנחנו מבקשים להתאזר בקצת סבלנות. גם לנו לא תמיד קל להבין אתכם, אבל חייבים למצוא דרך לשמור יחד על השקט התעשייתי? ^[נשמע רעש מכני רועם]

עיתונאית: ולקולו: החוטם העיתונאי מריח אייטס חשוד. האם משהו רקוב במפעל ההקלאי הזה?

חייזר: זו בסך הכל אייהבנה. אייהבנה אתם מוזמנים לבוא ולחרח בעצמכם שאנחנו לא נושכים מי רוצה לעלות לסיפון? מיד תראו שהכל יסתדר! ^[פונה לאנשים בקהל] אדוני? גבירתי? אולי אתה, אדוני?

עיתונאית: ולחייזר: רבותי, זו הפרה של כל כללי העיתונאות התקינה:

אדם: [קם בקהל] אני?

חייזר: בבקשה?

עיתונאית: אדוני, שב בבקשה?

חייזר: אתה יכול לבוא, זו הזמנה רשמית.

אדם: נו, מה יהיה?

חייזר: יהיה בסדר, בוא.

עיתונאית: לא בסדר? אל תבוא.

אדם: תגידו לי, החלטתם לשגע אותי? לשגע את כולם פה?

חייזר: בבקשה, בוא ונשוחח בשקט.

אדם: כל ההשוואות האלה בין בני־אדם לאווזים, ועכשיו להציג ככה לאנשים?

חייזר: אוה... אולי, בעצם, זה לא היה רעיון בלייך טוב.

עיתונאית: רגע, רגע, מה אתה מנסה לומר, אדוני?

אדם: [מתקרב מעט לבמה: צינורות בגרון] "כבר־אדם"? תגידו לי, אתם לא מתכיישים?

עיתונאית: הרי אפשר להיחנק מהדבר הזה.

חייזר: כן, כן, אבל מה אפשר לעשות? קשה לשכנע ארצנים לאכול הכל בעצמם.

עיתונאית: טפח מזל שלא נולדתי אוזי.

חייזר: על מזל אי־אפשר לסמוך. אין ברירה אלא לדרוס את התירס באופן ישיר לתוך הקיבה.

עיתונאית: לתוך הקיבה? רגע, על איזו כמות של תירס אנחנו מדברים?

חייזר: שליש ממשקל הגוף ליום. כל יום.

עיתונאית: כ... כמה בדיוק שוקל אוזי?

חייזר: אולי נוח יותר לחשב לפי משקל הגוף שלך. המישים ואחד קילוגרם?

עיתונאית: יפה מאוד! יש לכם עין מצוינת למשקלים! ומתברר וסופר באצבעות, ואז מודקפת בהפתעה אלהים אדירים לפי המשקל שלי, זה מגיע לשבעה־עשר קילו כיום... כלומר... המישר־שישה קילו בכל ארוחה?

חייזר: נכון, לכאורה זו שיטה בזבנית, אבל אנחנו לא חוסכים בהוצאות. הטעם שווה הכל!

עיתונאית: קשה להאמין שמוצאים בכבר מקום לכל התירס הזה.

חייזר: מסתדרים. כל אבר בכטן מפנה מקום. הריאות מתכווצות. משתדלים לא לגשום... עד שזה עובר. [נשמע רעש מכני רועם]

עיתונאית: אולי נעבור לנושא אחר. הדיון הזה משאיר טעם רע בפה.

חייזר: נכון מאוד. אם היינו צריכים לראות מקרוב איך בדיוק מייצרים כבר־אדם, זה היה ממש פוגע לי בתיאבון.

עיתונאית: כבר־אוזי.

חייזר: כן, כמובן.

עיתונאית: היה נדמה לי ששמעתי "כבר־אדם". מבהיל!

חייזר: לא צריך להיבהל. אין סיבה לבהלה.

חייזר: [לעיתונאית:] אולי כדאי לעצור כאן ולחזור לדיון שלנו?

עיתונאית: למה לעצור?

חייזר: אנחנו מבקשים...

עיתונאית: אתם מבקשים – וכולנו מקבילים – מקבלים את האדם הנכון במקום הנכון ולאדם, מתקרבת אליו אדוני, אני אדרת אנז'ינו מערנין החדשות החדשות...

אדם: [לעיתונאית:] סליחתו השטויות האלה כבר לא מצחיקותו [לקהל] אף אחד לא רואה מה קורה פה? אתם לא מבנים איזה רמזים וזרקים לנו כאן?

עיתונאית: ולקהל: הפלישה החקלאית הגדולה לא הייתה יכולה לעבור בשקט. נציג אלמוני של המין האנושי קם לדבר בשמנו

חייזר: הוא לא מדבר, הוא צועק

אדם: אני צועק? עוד לא אמרתי כלום

חייזר: נקשיב לתלונות שלך אם תתחיל להפגין איפוק. אנחנו פתוחים לביקורת. אבל בשקט.

עיתונאית: ולאדם: אדוני בבקשה! נאמילה אותו לכורסה ומשדלת אותו לשבת. פונה לקהל: אם כן, גבירותי רבותי, חשיפה מרעישת מתרחשת מול קיבתו המזהפת של התחקיר הטלוויזיוני. כאן אדרת אנז'ינו, המתכבדת לפתוח בהנחייתו של משאזמות היסטורי.

אדם: משאזמות? את שמעת בכלל על מה הם מדברים?

חייזר: אנו מבקשים לשמור על הרוח התרבותית מותר לדבר על כל דבר

אדם: מה שהולך פה זה לא תרבות ולא שום דבר! זה השפלה! זה מופרע!

עיתונאית: רבותי, רבותי, הבה נברר הכל ברוח תחקירית מכובדת! ולאדם, בשקט! וממך, אדוני האמין, אני מבקשת באופן מיוחד, לשוחח איתם בנימוס, כל עוד הם לא שולפים מכשירים משונים.

חייזר: הנה, תקשיב! להו שמע כמה יפה היא מדברת! [מחקה אותה, משועשע] "הבה נברר הכל ברוח תחקירית מכובדת!"

אדם: בסדר, בסדר, אבל אין פה בכלל מה לברר. אי אפשר לשים אוזניים ובני אדם באותו

מקום, וזהו.

חייזר: ברור. לכל חיה מגיע מקום משלה.

אדם: די עם זה! אפילו בצחק אסור להגיד דברים כאלה. לא על בני אדם!

חייזר: למה הוא מתכוון?

אדם: מה, זה לא ברור? בני אדם הם אינטליגנטיים ורציונליים... מורכבים אי אפשר להתייחס אליהם כמו לבהמות!

עיתונאית: יפה מאוד!

חייזר: למה, מה הוא אמר?

אדם: תראו, למשל – אתם ואנחנו הרי מדברים באותה שפה. ומי המציא את השפה הזאת, אתם חושבים? אנחנו, הבני אדם!

חייזר: זה נכון. נכון מאוד. אנחנו מודים בזה בפה מלא.

אדם: אז כעצם אתם ואנחנו דמיים וכלל, איך אפשר אפילו לדבר על מישו שבעצמו מדבר – כאילו הוא איזה מין... חיה?

עיתונאית: נוקב ביותר! מותר האדם כאן ועכשיו!

חייזר: מה? זה הכל? הריבור? פשוט החלטתם להפריך את עצמכם משאר החיות שעל כדור-הארץ בגלל פרט טכני קטן כזה? ככה אתם מתנכרים לקרובים שלכם?

אדם: מה? למה הכוונה?

חייזר: הרי כולכם על פני כוכבי הלכת הזה מתקשרים ביניכם באמצעות ה... צלילים האלה שאתם משמיעים – מזמזמים, מקרקרים, מדברים, גובחים... ודרך-אגב, כל אחד מכם משתמש אך ורק במוח אישי יחיד, שסגור אצלו בתוך הראש – מדיהים!

אדם: אבל... אבל אנחנו מדברים ברמה אחרת לגמרי!

חייזר: כן, כן, סופי-השבוע שבו למדתי את כל השפות שלכם היה בין החוויות המרתקות שזכורות לנו. המין האנושי הוא משהו מיוחד, תופעה הראויה לשימור!

עיתונאית: סופרשבוע אוד בשביל ללמוד את כל השפות שלנו? ודאי עשיתם זאת באמצעות טכנולוגיה יוצאת מן הכלל!

חייזר: תודה, תודה, אבל למען האמת, היכולת הלשונית כבר קיימת בנו מלידה – זו פשוט תכונה ביולוגית.

עיתונאית: ובכל זאת, ודאי נעזרתם גם בטכנולוגיה?

אדם: ולעיתונאית: מה התחלת פתאום לעורר אותם? תראי איך הם יורקים עלינו עם כל הביולוגיה והטכנולוגיה והחדלאוגיה שלהם! פונה לחייזר! ואתם, אולי הטכנולוגיה והשפה שלנו לא מרשימות אותכם, אבל יש לנו תרבות אדירה גם בלי לדחוף את האף לכוכבים של אחרים!

חייזר: כולנו אוזן ספר על התרבות שלכם. ספר הכל!

אדם: טוב, טוב, נו, מאיפה להתחיל? מה אין אצלנו... המרעז הרפואי האמנות... ולקהל יש כאן אולי אמנים? תצביעו!

עיתונאית: או, הנה, דמוקרטיה!

אדם: כן, הדמוקרטיה... והיז מזה יש לנו שייקספיר! אה, בטת, וגם איינשטיין!

חייזר: איינשטיין... השם הזה מעלה בנו זיכרונות... כן, זהו אבותינו הקדמונים נהגו לחרות על קיר המערה נוסחאות של תורת היחסות והנה איינשטיין – יחסות כאן ועכשיו! לא יאומן!

אדם: רגע, אתם מזלזלים באיינשטיין?

עיתונאית: בכל זאת – איינשטיין!

חייזר: להפוך אנחנו רק משתאים מעומק הלב מול ההישגים שלו, וגם מביעים הערצה לאדם השני שהוכר, שגם הוא יקר לנו מאוד!

אדם: האדם הזה הוא שייקספיר. ויליאם שייקספיר. אבל זאת רק דוגמה. הספרות והשירה הן חלק קטן מה...

חייזר: ובהעדרות: אהא, שירתה נגיעה ענוגה של יופי מעורר! בשביל זה באמת היה צריך להמציא שפה!

אדם: שוב אתם יורדים לנו על השפה?

חייזר: שוב אתה טועה ליריעתך, אחד מן המחקרים המבטיחים ביותר שלנו מוקדש להשבעה של הטעם האנושי באמצעות שירה מבוקרת.

עיתונאית: האם נחשף כאן פרויקט כלכלי נוסף של תרבות המייקרוילופט? שייקספיר בחלל?

חייזר: אנו עושים כמיטב יכולתנו.

עיתונאית: הפרויקט נשמע מסקרן מרגע לרגעו ספרו לנו עליו!

אדם: שוב את נותנת להם לסכן אותך?

חייזר: למעשה, הרעיון פשוט מאוד. אתם מוזמנים בחום להשתתף במחקר. (שולף ספר שעליו מוטבע השם Shakespeare, תולש מתוכו דף קורע אותו לפיסות קטנות ועובר בין העיתונאית לאדם, מנסה להאכיל אותם בנייר. העיתונאית הומתה כשהנייד בפיה עד שהוא נשמי. האדם יורק את הנייר מיד)

אדם: לעיזאול! עם מי בכלל אני יושב לדבר כאן? הם צוחקים בפרצוף על כל התרבות שלנו!

חייזר: צוחקים? אתם צריכים להורות לנו, שהצלחנו למצוא לתרבות שלכם שימוש חקלאי?

אדם: לא ביקשנו טובות! תעזבו אותנו בשקט!

עיתונאית: רבותי, בבקשה מכם. בואו ניקח נשימה עמוקה וניירגע.

חייזר: (מחקה אותה בער שהיא פונה לקהל) בבקשה מכם. בואו ניקח נשימה עמוקה וניירגע. בבקשה מכם. בואו ניקח נשימה עמוקה וניירגע.

עיתונאית: ולקהל: כיצד נראים במבט מלמעלה, אם כן, המין האנושי על כל הישגיו האם התרבות הורה מנצלת את יתרונותיה הביולוגיים והטכנולוגיים בתור תירוץ לאפליה מדרשית? האמנם נגזר על האדם, שנברא בצלם אלוהים, לשקול מחדש את ערכו העצמי...

אדם: בריוקן האדם נברא בצלם אלוהים! אנחנו לא בהמות! אנחנו המין הנבחר!

חייזר: שוב אתה מציץ לבהמות. מה יש לו נגד כל החיות האלה?

אדם: נגד חיות? אני? מה פתאום אני אוהב חיות? יש לי חתול וכלבה בבית!

עיתונאית: גזעיים או מעורבים?

אדם: שנאוצר סי'אמית! (מדאח לה תצלומים)

עיתונאית: איזה מותקן

חייזר: מה זה? כבשה או עז?

אדם ועיתונאית: מה?

חייזר: לא אמרת שזה יכול תוצרת-ביט?

אדם: יכול? איזה רעיון מגעיל!

חייזר: מגעיל? ומדבר? אהא אתה פשוט נגד חקלאות מן החי?

אדם: חקלאות...? נגד...? אני? מה, חקלאות זה דווקא... בסדר. רק תרדו מהחתול והכלבה שלי.

חייזר: והכבשה?

אדם: כבשה אין לי בבית. זה כל הרעיון.

חייזר: מה, גם לא בפריז? והאדם והעיתונאית מצחקקים

אדם: למה לא, זה כבר עניין אחר. אוכל זה אוכל.

חייזר: אהא.

אדם ונכר: מה "אהא"? הרי אלוהים בכבודו ובעצמו ציווה עלינו לאכול לאוכלה את חיית השרה זאת עוף השמיים!

חייזר: מי זה אלוהים?

אדם: זה...!

עיתונאית: זה...!

אדם: זה הישות העליונה.

חייזר: אה. אז הוא ציווה עליכם, מלמעלה, לרחוף כבשים לפריז?

אדם: כערך. ולאכול אותם. ולא רק, גם פרות. ותרגולות. הרבה תרגולות.

חייזר: כלומר, אם לא תאכלו אותם – הוא עלול לדרת אליכם מהמקום שלו ואז, נניח, לצלות אתכם?

אדם: טוב, זה לא בדיוק הולך ככה... אה... נסתרות הן דרכי האל...

עיתונאית: אכן, זו לא יבין זאת!

חייזר: אנתו באמת לא מכינים. אולי עדיף לברר, אם כך, מה אומר על כל זה אלוהים של התרגולות, למשל?

אדם: מה זאת אומרת? אלוהים הוא אחר! והוא שלנו!

חייזר: אה, עכשיו הכל מובן! לכן אתה אומר שהוא נותן לכם לאכול פרות ותרגולות באופן חופשי?

אדם: לא הכנתם.

עיתונאית: לא, הם לא הבינו.

אדם: הרי... הרי אם אלוהים לא היה רוצה שנאכל פרות, הוא לא היה עושה אותן מבשר! ואם הוא היה מתנגד שנאכל תרגולות, הוא לא היה עושה אותן מעוף!

עיתונאית: אזי איזו גישה פיוטית!

חייזר: פיוטית, בהחלט! הנה, ממה עשויים גם בני-אדם, אם לא מתוחסס. ומפולקע. וגם משניצל.

אדם: הנה, עכשיו זה יוצא החוצה אתם קניבלים! זה מה שאתם רוצים באמת, לטרוף בני-אדם!

חייזר: על מה אתה כועס? הרי כרגע הסברת, שגם אצלכם מקובל לאכול, אהמ... מוון מן החי!

אדם: לא, לא לא לאכול בני-אדם! אנתו משהו אחר!

חייזר: משהו אחר? ומדבר? אה, באמת נוח מאוד בשבילכם! בחירה פוליטית מצוינת!

אדם: מה אתם מנסים לרמוז?

חיינור: לרמוזו? לא. אנחנו רק מנסים להבין מי הוא, בעצם, אלוהים, שעליו אתה מדבר. אם בחרתם לכם אחר משלכם, שמושה לכם לצלות את כל מי שאתם רוצים, גם לתרגולות מגיע לבחור אלוהים משלהן!

אדם: לעשות בחירות? של אלוהים?

חיינור: למה לא? אם היינו אנחנו ממנים לעצמנו אלוהים, הוא לא היה מתלונן על הרגלי האכילה שלנו!

אדם: אני לא מוכן שידברו איתי ככה נגד אלוהים! זהו. אין לי יותר מה לחפש פה. ופניה לדרך מן הכמה!

עיתונאית: [חוסמת אותו ומחזיקה בורוץ: אדוני! אתה לא יכול לעזוב ככה! זה ישבור את המצלמה!

חיינור: קצת קשה ומיד נשברים. כליך אנשי.

אדם: נו, את רואה? הם ממשיכים לעשות מאתנו צחוק!

עיתונאית: הבה נצנן מעט את הרוחות! ונקח! מסתבר, שלא קל ליצורים שונים, ממנים ביולוגיים שונים כליך, להגיע להסכמה ביניהם על השאלות הבסיסיות ביותר. האם נצליה, בסופו של דבר, להסכים בינינו בעניין כלשהו?

חיינור: איזה יופי! [מחקה את העיתונאית] "הבה נצנן מעט את הרוחות!"

אדם: לא רוצים להאמין באלוהים? בעיה שלכם! אבל זה שהוא לא מרשה לאכול בנ"אדם – זה בטוחו באדם יש ניצוץ אלוהי!

חיינור: ניצוץ אלוהי? ניצוץ אלוהי? תמיד הרגשנו אותו, אבל לא ידענו איפה זה נמצא! ומופיע שרטוט של אדם, שגופו מחלק לפי נחמי בשר שונים. החינור ניגש לשרטוט! בבקשה, אולי תעזור לנו?...

אדם: [מתרועע בועס: איפה זה נמצא? איפה זה נמצא? תראו מה עשיתם מהבנאדם! אוסף של חתיכות בשר עשיתם מאתנו כל האירות והתרבות שלכם זה הסוואה אחת גדולה למפעל בשר!

חיינור: אנו מבקשים לנהוג לפי כללי המנהל החקלאי התקין!

אדם: איזה כללים? איזה כללים? מה בדיוק הכללים במקום הזה? מה זה כל המכשירים האלה? מה זה הדבר הזה? [פותח פתח בכיסוי הכולן, שתכולתו עדיין מוסתרת מן הקהל! אלוהים אדישים, מה זה?]

עיתונאית: [רואה אף היא את תכולת הכולן: מה... מה זה?

חיינור: [לעיתונאית: לך אנחנו שמחים להסביר הכל. ובכן, זהו המוצר החדש של מסלול ההרבעה שלנו! ניגש ומסיר את הכיסוי מן הכולן, ובתוכו מתגלה אישה בעלת בטן גדולה ובלויה, שעליה צלקות המוקפות בארומות מוגלתיות, לובשת אזור חלצים וכיסוי זהה משונפים]

אדם: לעזאזל! [ממלמל] ד"ר. ד"ר. אני לא מאמין.

עיתונאית: [לקהל: החשרות מתאמתים בזה אחר זה לבגר עיניה הפערורות של העיתונות המרבררת. לועה של ספינת-החלל הורה בולע בשר אדם. לראשונה בשירור חי. הישאר עמנו.

חיינור: כואב, כואב לשמוע דווקא ממך מילים קשות כאלה הישארי עמנו ותראי: זהו דגם חדש של אישה-לדנית שאנחנו מפתחים.

אדם: [ממלמל: ד"ר. ד"ר. זה לא יכול להיות. זה פשוט לא יכול להיות.

עיתונאית: אישה... ולדנית?

חיינור: אימא היא תמיד! אימא התגלמות הנריבות הנשית! וגורר את האישה אל מחוץ לכולן!

אדם: נאנסה להגיע אל האישה? ד"ר מספיקו תקראו למשרתה! אסור לתת להם להמשיך עם זה! שמישהו יבוא לעזור לך!

חיינור: [לעיתונאית: סליחה. קבלי את התנצלותנו הכנה. כאמת אי-אפשר להמשיך עם זה. רק רגע. ולכך את האדם ללא מאמץ וגורר אותו לתוך הכולן]

אדם: [במהלך המאבק: תעופו ממני, יא מגעילי! יא חולדות! אל תיגעו בי! ד"ר, זה כואב! הצילון תעזור לי! [החיינור מכסה את פיו של האדם בדבר-מה והאדם משתק, מנער עדיין את הסודגים. החיינור מכסה את הכולן]

עיתונאית: [במהלך המאבק: רבותי! ככה לא מתנהגים בפריים טיים! רבותי! רבותי!

רבי-רבי-רבי...

חיינור: [לקהל: רבי-רבי-רבי. אין צורך להיבהל. הכל נמצא תחת שליטה. צינור קל בתוך מתקן ההבראה יעשה את שלו. לצורך הרגעה, לא יותר. [לעיתונאית: עכשיו נוכל לחזור ולהתפעל יחד מן ההישגים החקלאיים שלנו.

עיתונאית: [ומבהלת, צועדת במטרה לצאת מהבמה: נדמה לי שאני מאחרת לתכנית הבאה שלי!

חייזר: איזו אכזבה איזו אכזבה האם אדרת אביעזר עורקת בעיצומו של ראיון עם אורח מחו"ל? ומומצימה סיפור משפחתי בלעדי? ונוגע ללב? ככה, פשוט, מול המצלמות? והעיתונאית קופאת ונעצרת. החיזר משיב אותה בעדינות כן, בואי ונסתר יחד את האוירה. הרי ילדים חרשים באים לעולם בוכותנו

עיתונאית: אם זה העולם שלכם, עדיף לא לבוא אליו.

חייזר: רי, רי, קצת רומנטיקה, קצת רומנטיקה ואנב רומנטיקה, אם את מחפשת לך מקור להשראה – אין כמו חיי האהבה של הפרה

עיתונאית: באמת מריחים כאן זבל.

חייזר: לא, לא, לאהבה עם הייטק סטייל יש ניהוחות מעברת:

עיתונאית: או איפה ההבאתם את הפרות?

חייזר: בשיטה הפרות תרמו את השיטה מנין, את חושבת, לקחנו ידע וטרינרי ליצור זוג הורים כל-כך מושלמים?

עיתונאית: זוג? איפה יש כאן זוג?

חייזר: שניהם נחים שם במקרר, ומציע על החליתו זה לצד זו, הוא – במבטת תאיהורע, והיא – במבטת הביציות.

עיתונאית: או מי זאת? ומציעה על האיש?

חייזר: הרחם שאת רואה לפניך מארח בקיעות את מפגשי הפסגה של הזוג המושלם.

עיתונאית: מה? פונדקאית עשיתם ממנה?

חייזר: יפה! כל הלכלך והרעש של ההפריה הטבעית מיותרים לחלוטין. חתך קטן בבטן, שותלים כפנים אורח – ואפשר לצפות למאורע משמח.

עיתונאית: גישה חורדנית מאוד. ומה היא חושבת על זה? ומציעה לאישה את המקטורן שלה. היא לא מגיבה, והעיתונאית מניחה אותו על כתפיה

חייזר: כאן – אנחנו מודים – עדיין קיימים בינינו קשיי תקשורת מסוימים. משום מה הן נאבקות בתוך מתקן הריסון, כאילו מדובר באונס ולא בהפריה מקצועית. אפילו שקלנו להתחיל להשתמש בהרדמה והעיתונאית גוררת כורסה ומושיבה עליה בעדינות את האיש

עיתונאית: [מתכופפת לגובה האיש: שלום לך גבירה. אנא ספרי לנו את עדותך הכנה, גבירה, על מציאות החיים בתעשייה החקלאית המייקרופלופטית.

חייזר: [מושר את האיש לירכתי הבמה ולחש לעיתונאית בקול רם: אין טעם לנסות. הפונדקאיות האלה מטומטמות לגמרי כל היום עומדות ולועסות. רק תני להן מלפפון חמוץ]

עיתונאית: אני שומעת כאן נימה... שוביניסטית?

חייזר: שר...? שר...? לא יאומן! להכתים תרבות אצילית כל-כך באשמה כזאת

עיתונאית: המקצועיות העיתונאית מחייבת חשיפה שערורייתית של כל אפליה באשר היא

חייזר: "חשיפה שערורייתית"? נשמע נהדר! לא תתחרטי על שום דבר. עכשיו תראי כמה אנחנו מסורים, לנקבות ממש כמו לזכרים!

עיתונאית: העין חוקרת והמצלמה מתקתקת.

חייזר: תקתקי, תקתקי, זו בדיוק ההורמנות להכיר את גבריהמשק החדש שלנו!

עיתונאית: לשמחה הזו יש צליל מבשר רעות.

חייזר: "מבשר רעות" דווקא כשאנחנו מכלים זמן איכות יחד? בבקשה, הראי לקהל שלנו איך את משנסת מותניים להרגמת יתרונותיו של גבריהמשק החדש!

עיתונאית: [לעצמה: שמעתי נכון, ולחייזר: אני מצטערת, אבל הביטוח שלי מכסה רק הסתכנות אחת ליום, לא יותר.

חייזר: "הסתכנות"? בינינו? באמת תואילי, לפחות, להחזיק רגם עבודה פשוט?

עיתונאית: לצערי, הידיים שלי תפוסות. אבל... אני בטוחה שתוכלו לדוג עוד מתנרב שקט מתוך הקהלו הפעם הוא ישמור על קור-דירז בעצמו, ואתם – שלא תנסו לצנן אותו!

חייזר: כרצונך

עיתונאית: יפה. אם כך אני אשמח לעזור. [פונה לקהל] דרוש מתנרב שקט! [בוחרת מתנרב] מהיאות כפיים למתנרב השקט שלנו מה שמך, אדוני?

חייזר: [מוציא מאחורי הכלוב דמות גבר מקרטון בגודל טבעי, עם פה פעור ובעל שיניים, ידיים פשוטות למרי לצדדים, ללא אצבעות, ורגליים פשוטות במקצת] קדימה, לעבודתה [מורא בשם המתנרב] לעמוד

פה ולהחזיקו! והחייך מציב את המתגרש מאחורי דמות הקרטון כך שהמתגרש מוסתר מאחוריה, בעיר שהחייך מכיוון אותו להתאים את תנועתו לתנוחת הדמות]

עיתונאית: הידיים קצרות מדי. חסרות האצבעות.

חייזר: את כנראה טועה. לא חסר דבר. כל מה שאיננו – מיותר.

עיתונאית: ואם הגבר רוצה, נניח, לפצח גרעינים?

חייזר: זו בעיה.

עיתונאית: בעיה?

חייזר: בעיה. זו, איך לומר, הברבריות הטיפוסית על פני כדור-הארץ. נאלצנו לפסוד אתכם מכמה אברים כדי להגן עליכם מפני עצמכם.

עיתונאית: למה? מה עשינו?

חייזר: מה עשיתם? כאשר מספקים לכם מגורים בתוך מחסה מזגן – מקום מרווח, שיכול לאכלס את כולכם יחד בעמידה נוחה – מתפתחת בכם נטייה אפלה... לאלילות ובקע מופיעות המוחשות של חיות הכלואות במשקים בצפיפות. החייזר מתקרב לעיתונאית ולוחץ אותה בינו לבין המתגרש]

עיתונאית [נבהלת]: די לאלילות! [מנסה לפנות לעצמה מקום בעזרת המרפקים, וחובטת בחייזר בטעות] די לצפיפות!

חייזר [לעצמו]: אז אפילו את העיתונות צריך לאלף! [לעיתונאית] כן, בהתחלה זה נראה מראיג, עד שלמדנו איך אתם פותרים בעיות כאלה.

עיתונאית: מה? איך?

חייזר: קוטמים לתרגולות את המקור. קוצצים לפרים את הקרניים. וכולי. [מופיעה המחשה של קטימת מקור]

עיתונאית: איי?

חייזר: קצת כואב, אבל ככה זוכים בחיי שלווה; בלולים, ברפתות, וגם ב... במגורים שלכם

עיתונאית: זה מה ש"גיליתם"? שניתן לסלק את האלימות האנושית בעזרת סכיז?

חייזר [נאנח]: אם רק באמת זה היה אפשרי! הלואי! אבל לא, רצוי להשתמש גם ב... [תולש בחוזקה שתי שיניים מומות הקרטון] צבת.

עיתונאית [קופצת אחורנית בתיעוץ: כל הכבוד, "פתרתם" את בעיית האלימות, אבל איך בדיוק אפשר לאכול אחריכך?

חייזר: את צורקת, כמה שאת צורקת. גם לתרגולות שאיבדו חצי מקור קשה לאכול ולשתות. זהו, ככל הנראה, מחיר האחרון והשלום על פני כוכביהלכת הזוה.

עיתונאית: גישה מקורית מאוד. סיימנו את ההדגמה?

חייזר: לא, עדיין לא. התוקפנות הגברית אילצה אותנו לשפץ לכם תכונה בולטת נוספת. [שולף מספרים גדולים] כך, כאמצעות שיטה בדוקה ומוכרת, יצרנו את הגבר – המושלם! [קוצץ בפזמונות את איברי-הזמן של דגם הקרטון. העיתונאית נרתעת בקפיצה ובצווחה, וניעצת מבט גורם באור הגזירה ובמשפעתו של המתגרש לסירוגין, ממלמלת ודאי תשמחי לשמוע, שזה ניתוח קל מאוד. מודה מאוד הם מתרצצים כמו חרשים.

עיתונאית [בקול צווחי גבוה, עדיין מבהלת]: קל מאוד. כמו חרשים.

חייזר: כן, הרגועים יותר! זו הדרך לעגל את הפינות של החספוס הגברי, לקצוץ את המיותר! [מנופף במספרים]

עיתונאית: זה מה שאתם רוצים לעשות גם למוראיי? שלנו איפה הוא?

חייזר: הוא בסך הכל נח קצת, לא צריך לדאוג. הנה, תראי, המתגרש שלנו משוחרר – בריא ומאושר! [מטל מידי המתגרש את דגם הקרטון ומורה לו לשוב למקומו]

עיתונאית: תודה רבה [מציינת את שם המתגרש ומחיא את כפיים למתגרש השקט שלנו]

חייזר [למתגרש]: כל הכבוד! בוא אלינו לאחר השידור! נשמח להכיר אותך מקרוב! [לעיתונאית] זהו, נרגענו! אפשר לשוב לאישה-הוולנדית שלנו?

עיתונאית: אבל בלי קיצוצים! והחייזר מסלק את דגם הקרטון ומביא את האישה-הוולנדית למרכז הבמה! אני רואה שאתה השאתם שלמה, לפחות, אבל אתם לא יכולים להסתיר את המוגלה. [מצייעה לעבר הצללות] האחריות כולה שלכם! היא היא על סף הלידה!

חייזר [לעצמו]: לא פשוט להתקרב לעיתונאית עירונית, שלא מבינה בחקלאות. [לעיתונאית] היא לאחר המלטה, לא לפני המלטה.

עיתונאית: לא חשוב. תסתכלו איך היא נראית!

חייזר: צלקות הן בעיה של מטפלים מקצועיים. אין סיבה שאנחנו נביט בהן מקרוב.

עיתונאית: לפחות תתנו לה אחרייך לצאת לחופשת לידה? [פונה להביא לאישה את הכורסה]

חייזר: חופשה? כשיש אנטיביוטיקה בעולם? הרי בזכות פלאי הרפואה, כבר מותר לה לקבל הפריה חדשה? היא לא צריכה לתכות יותר משישה שבועות לאחר זה... הנפקה האחרונה והחייזר מוביל את האישה לעבר הכלוב והעיתונאית נותרת עומדת עם הכורסה!

עיתונאית ולקהל: נאחל לילדת המתעברת והחוזרת חלילה שפגשנו הצלחה רבה. נראה שהיא זקוקה לזה. כולנו זקוקים לזה. ולעצמה, בגרין ניהר וגם לי לא היה מוזק עכשיו איזה אספרסו קצר... [החייזר מסיר את כיסוי הכלוב, נוטל מן האישה את המקטורן, מכניס אותה לכלוב, ומשיב את המקטורן לעיתונאית, אשר משיבה את הכורסה למקומה. החייזר מוציא מן הכלוב את האדם, הנתון במצב של הלם או קשה להאמין, אבל הנה חוזר המרואיין שלנו!]

חייזר: כן, הנה הוא! כמו חדש! לא הייתה כל סיבה לדאגה! ומכסה את הכלוב, מוביל את האדם למושב ומושיב אותו. החייזר והעיתונאית מתיישיבים אחת, איזו הקלה הנה, כבר התרשמותם קצת מהישיגי החקלאות שלנו עכשיו נוכל להמשיך בלב שקט בתהליך ההתקדבות בינינו.

עיתונאית ולקהל: הלב השקט של הפולשים מתגלה יותר ויותר כשילוב של יד ברזל וריסון עצמי מאופק. ומבצע לעובדות הכואבות מפציע לעינינו רגע נדיר אחר, כשהשגזיר המתנדב שלנו שב ממחרת! התעשייה החקלאית – אל האור. ולאדם עברה עליך חוויה קשה, אדוני.

חייזר ולאדם: ברוך שובך. אנו משוכנעים שנצליח למצוא בינינו שפה משותפת. ומחקה את העיתונאית [ריסון עצמי מאופק]:

אדם [שתק, גורד את עצמו לשבת על הרצפה בקדמת הכמה, וממלמל: כל הסורגים נראים אותו דבר. אני... אני בכלל לא כאן.]

עיתונאית [להיידר: ד', תראו מה עשיתם לנציג שלנו ככה מתנהגת ציוויליזציה? יש גבול, כאמת, יש גבול.]

חייזר: ל... למה את מתכוונת? נוסר כהולא לא הצענו לכם לשתות! איזו אטימות מצדנו! א... מה תעריפו? תערובת גזולית? יש לנו תמצית מצוינת לזירוז הגדילה!

עיתונאית: כן, בטח, תודה... אהמ... אבל במקרה שתיתי לא מזמן והייתי שמחה... אה... הנוחיות...

חייזר: כן, כמובן. ארגו החול השני משמאל.

עיתונאית: אני כבר חוזרת. פרסומות! ויצאת. נשמעת נעימת הג'ינגל "ילד רך"!

אדם [מנהל את חלקו בדיאלוג בקול חלש, בינו לבין עצמו, מבלי להביט בחייזר, מדי פעם מהמם לעצמו: שתייה עושים לנו פה, קוקטילים... רגע, מה עושים לנו? כסוף גם אותנו הם ישתו? מה קורה פה? זה לא טבעי, כל זה, לא טבעי.]

חייזר: הצביעות הוו מתחילה להימאס. הרי הטבע לא הפריע לכם להקים תעשייה חקלאית משלכם!

אדם: מופרע. הכל כאן מופרע. מה אני עושה ליד הגדר? איפה כל החיות?

חייזר: מה הוא ממלמל שם? איפה הוא מחפש חיות?

אדם: אני רוצה לטבעו לאפריקה! לסוואנה... שמש, הריסו עשב, עצים... ג'ירפות! אנטיגלופות! זברות!

חייזר [לעצמו: זאבים! אריות! מלחמות!]

אדם: מלחמות? זאבים... הואב על הגובה והכבשה למטה. מתאים לי, להיות זאב. לעשות שווארמות על המנג'ל, כל היום!

חייזר [לעצמו: גם הואב עלול למצוא את עצמו על האש.]

עיתונאית [מופיעה בצד הכמה, מרבבת בטלפון נייד: הלון! הלון! זאת אני.]

אדם: הלול... הלול... הרפתו הרירי החיים היפים בטבע! אבל איפה הטבע? מה קרה לטבע? אין פה כלום חוץ ממכונות מזויות!

עיתונאית [בטלפון: לא, אל תשאל מה הולך כאן? כבר אין לי כוח. אני מתה להיות בבית.]

אדם: כוח כוח כוח. רק כוח יש פה.

חייזר: על מה הוא מתלונן? מה, אתם [פונה לקהל] לא משתמשים בכוח נגד החיות שאתם אוכלים? הן קופצות לתנור לבר?

עיתונאית [בטלפון: כן, עוף בתנור נשמע נהדר!]

אדם: אני לא לבד. כולנו יחד. כולנו יחד בשרשרת המזון.

עיתונאית: בטלפון? ואל תשכח להאכיל את התוכי. נשיקות. יאללה, ביי. וסוגרת השלפון, מסדרת בגדים ותסרוקת!

אדם: האריה בג'נגל אוכל תרנגולות חופשי. מישוהו בא אליו בטענות? אני – אני מלך-אריה! תחי שרשרת המזון!

חיידך: תחי שרשרת המזון! ולאדם גם אנחנו חלק מזה, משרשרת המזון.

אדם: רק שרשראות יש פה. רק כלובים ומכונות. מה פתאום אני מוכר על טבע? ופונה אל החיידך! מה אתם עושים לנו? זה לא טבעי!

חיידך: לא טבעי? מה קרה? פתאום נזכרת לשכוח מהטבע ומשרשרת המזון שלו, ברגע שגילית שאחם בעצם לא בליכך חוקים? ואתה עוד טענת שהואם הוא יצור רציונלי! והעיתונאית שבה למרכז הבמה!

עיתונאית: שלום רב. מצאתם על מה לדבר בלעדי?

אדם: ולעיתונאית! כל הדיבורים האלה לא שווים שום דבר. [לעצמן] ממילא הם יכניסו את כולנו לכלובים ויבשלו אותנו.

חיידך: אנחנו מבקשים להפסיק לעורר בציבור פאניקה והאשמות הללו חסרות שחר!

עיתונאית: רבותי!

חיידך: הרי אנחנו מפתחים זנים חקלאיים חדשים מבלי להפריע לחייבהכר שלכם!

עיתונאית: רבותי! המצלמה מחכה לכם אנחנו חוזרים לשירור! [ברקע מתחיל להתנגן ג'נגל, ומופיעה פרסומת ובה תינוק המצייר בסכמטיות, מחייך ומחזה בידו לסמן "מציין"]

ג'נגל:

ילד רך, ילד רך,

כה טעים וכה מוצלח,

ילד רך, ילד רך,

זה נפלא, זה משובח!

ילד רך, ילד רך,

המרקם עדין בליכך,

ילד רך, ילד רך,

תני לי קצת וקחי גם לך!

עיתונאית: מה זה? חסות חדשה? למה לא אמרו לי?

אדם: [לעצמן] העיתונאים האלה לא רואים ממטר. [לעיתונאית] תסתכלי טוב! זה לא חסות, זה הם. [וידר מן הבמה לעבר הקהל, נחלש ומתיישב]

עיתונאית: למה זה הם עושים לילדים ולחיידך ולאן הברחתם לי אותו עכשיו?

חיידך: בסך הכל משרדים כמה פרסומות לקראת ארוחת הערב בסדר, לא נשרד פרסומות! כל דבר מעורר כאן מחאות!

עיתונאית: אז אולי תתחילי להיזהר קצת?

חיידך: אבל התשריד הוא בסך הכל סוף הסיפור המשפחתי, שלא סיימנו עדיין לספר!

עיתונאית: הסיפור של האישה האומללה שראינו?

חיידך: מה פתאום אומללה? הרי ההמלטה האחרונה הצליחה באופן מושלם!

עיתונאית: באמת מזל טוב.

חיידך: קצת כבוד למקצועינות אמיתית! הולד שלה יצא בריא עד כדי כך, שכבר למחרת ההמלטה יכולנו להעביר אותו לגור בתא הפיסוס האישי שלנו! ומצגת המחשה של עגלים בתאי פיסוס! הוא מתפתח בליכך מהר, עד שצריך כל הזמן לבדוק אם הוא כבר מוכן סליחה, רק רגע! [והחיידך נעלם מאחורי כיסוי הכלוב]

עיתונאית: ולקהל! טיבה של החקלאות הפולשנית נחשף מרגע לרגע. החומר שנאסף כאן, בתחקיר המיוחד שלנו, מהווה עדות מספקת להצדקת פעולה חריפה על-ידי השלטונות.

אדם: למה לא. שכולים יבואו. יש מקום.

עיתונאית: מה?

אדם: יש תעורבות, יש טפספות שתייה, בקרת אקלים – חופשי!

עיתונאית: אה... אדוני, אתה לא מדבר בהיגיון!

אדם: היגיון? נמלה מנסה לדרוך על פיל וקוראת לזה היגיון.

עיתונאית: מה קורה לך? מה קורה לכולם? למה לא קמתם, שם, כשהחיות האלה ניסו

להכניס אתכם לכלוב, ל... להכות אותם שוק על ירך?
אדם: בבקשה, מאדאם. תשאלי את כולם בעצמך.
עיתונאית: איפה הכלובים?
אדם: מסביב.

עיתונאית: אבל לא רואים כלום.
אדם [מגחך]: "לא רואים". לא רואים שכל ה"תרבות" הזאת זה מכלאה אחת גדולה.

עיתונאית [ועם גבה לקהל]: הלוי מישוה שומע אותי שם? זהו קולה של העיתונות המרברתו
אנחנו מבקשים להביך למה אתם נותנים ל... קצבים האלה לכלוא אתכם, להחזיק אתכם צפוף
כל כך, להתייחס אליכם כמו למכונות, כלי רגש... ובסוף...

אדם [לעצמו]: לשחוט אותנו.

עיתונאית: אנחנו דורשים הסברו [נשמעים קולות כני חרישי רבים]

אדם [נשקט]: זה פשוט מאד. אין טעם להתנגד. פשוט אין סיכוי. דק מי שעבר את זה יכול
להביך. כשיותר חוקים ממך או יותר חוקים ממך, וזהו זה. [נשתקת]

עיתונאית: אה... אבל... אבל הרי זה לא טבעי?

אדם: עכשיו את מתחילה עם טבעי/לא טבעי? ד', האמת היא דווקא... אה... מה זה משנה.

עיתונאית: מה "מה זה משנה"?

אדם: אה... מה אני יודע...

עיתונאית: מה זאת אומרת? הרי... הרי אתה יודע יפה מאוד! [יורדת לעברו] כבר הוכחת את
היכולת שלך לבטא את קולו של המין האנושי?

אדם: יותר טוב אם הייתי נשאר בבית...

עיתונאית: ארוני? ככה אתה מתנכר לחברים שנותרו מאחור? מי ישכנע את הטורפים האלה
להפסיק, אם לא אתה? [אוחזת בו והדפת אותו לאט ובנימוס לעבר הבמה]

אדם: טורפים... אני כבר לא משכנע אפילו את עצמי.

עיתונאית: ד', מספיקו לא עורקים באמצע ראיון
אדם: אני לא רוצה לחזור לשם...

עיתונאית: אין סיבה לחשוש! מיליוני צופים מודאגים שומרים עלינו בשירור חי?
חיינך [שם למרכז הבמה]: גדל מרגע לרגע! תאוה לעינינו!

עיתונאית ואל החייך: הנציג שלנו מבקש לומר, שמה שאתם עושים אינו צודק
חיינך: אינו צודק? [מדהר] אם אתם מאשימים אותנו בגניבה של טכנולוגיה חקלאית, נשמח
לפצות אתכם. תוכלו לקבל, למשל, טכנולוגיה להשמדה מרחוק של טלפונים סלולריים
שמצלצלים בתיאטרון...

עיתונאית: מותר להדליק כאן סיגריה? [החייך מהבהן מסוג והעיתונאית מציתה לאדם סיגריה,
ממתינה, ולבסוף לוחשת] נו? הצדק מתכזה?

אדם: למה? מה לא עשיתי בסדר?

עיתונאית [מחכה, ולבסוף מתפרצת]: הוא אומר שבניגוד אליכם, אנחנו, כשאנחנו אוכלים בשר,
זה רק מתוך חוסר ברירה, כדי לשרוד! [ואדם] נ, אני צריכה לדבר במקומך?

אדם [מנהל את חלקו בדיון כשהוא שקוע בעישונו]: אה... זה טעים לי.

עיתונאית: עניין של חיים ומוות!

חיינך: נכון מאוד. קשה לטעום מישוה לפני שהוא מת.

עיתונאית: לא, לא, הוא מסביר, שאנחנו חייבים לאכול בשר בשביל להתקיים. ככה אנחנו
בניינים!

אדם: זה... אני לא אשם.

חיינך: ברור. גם אנחנו חשים צורך כזה. כאמת אין מה לדבר על אשמה.

עיתונאית: לא, לאו הוא רוצה להדגיש שבשבילכם מדובר במותרות! "דמת המסעדות"
שלכם!

אדם: אני... אני חייב... [משתנק ומשתעל]

עיתונאית: אנתוני חייבים באמת:

חייזר: כלומר... ממש?

אדם: אה... אני כבר רגיל...

עיתונאית: תסמכו עליו: ממש-ממש.

חייזר: ממש-ממש. אז אם לא תאכל בשר במשך שבוע, אתה – תופל ותמות?

עיתונאית: מה פתאום שבוע? אה, כלומר, יש צורך לבחון את הנושא מפרספקטיבה הולמת...

חייזר: אז שבעיניים?

אדם: אה... מה...

חייזר: הודש? והאם מנהגן בראשו לשלילה שנה? והאם אינו מגיב? עשר שנים?

עיתונאית: ולאדם: תגידי להם הבריאות! הכשר חשוב לבריאות! והאדם משתעל!

חייזר: לבריאות! מה נסתם לך שם, הריאות או הלב?

אדם: כל הזמן מדברים עלי. עלי ועל אוכל.

חייזר: דרך-אגב, שמענו שיש ביניכם כאלה... איך הם נקראים, צמיחונים? או טביעונים?

עיתונאית: נגיד. לא חסרים אצלנו תמידיות.

חייזר: מתי הם מתים? הם פשוט נופלים? – פלופ?

עיתונאית: נופלים? למה שהם יפלו?

אדם: אה, צמיחונים... מעניין איך הם מחזיקים מעמד, המוכרסמים האלה.

חייזר: מעניין, אתה אומר... אז באמת, איך הם שורדים?

עיתונאית: יש להם שיטות משלהם.

אדם: בלי ג'אנק פוד... בלי שומן. בלי עשן. בלי טלוויזיה. בעיקר בלי.

עיתונאית: מעריפים סויה? – וכותם.

חייזר: ובלי בשר. בלי בשר! [שתיקה] אז באיזה מובן בדיוק אתם "חייבים" לזלזל תרנגולות ופרות? [שתיקה]. האם פורץ בשיעול עז ומכנה את הסיגריות ואתם עוד מעזים לבוא בדרישות, שנשנה אנתוני את ההרגלים שלנו!

עיתונאית: ולקול! העימות שלנו נסחף לכיוונים כלתי צפויים. השאלה המוטחת בנו היא, האם בתייחוחים שלנו מוצפים בטבעונים וכצמיחונים גוססים. ואם לא כן, הייתכן שיצרני המוצרים מן החי עובדים עלינו בעיניים?

חייזר: [מוקה את העיתונאית, מוקסם:] "הייתכן שיצרני המוצרים מן החי עובדים עלינו במעיים?" – כמו שירת הציפורים!

אדם: אבל מה כבר אני יכול לאכול? זה לא טעים לי, כל הפטריותיות האלה.

חייזר: [מחייך, מתקרב אל האדם:] אנתוני יודעים בדיוק איך אתה מרגיש! למרות הפרימיטיביות שלך, כמה שאנתוני דומים! [נוגס בכתפו של האדם:] האדם נמלט בצרחה, העיתונאית מתרצצת נסערת, וחייזר מתרצץ ביניהם, מנסה להרגיען.

עיתונאית: אני קוראת את התחקיר לסדר!

חייזר: קצת הזמור, רבותי! מעט צחוק בריא לכולנו!

עיתונאית: המקצוע הזה מתחיל להיות מסוכן מדי!

חייזר: מה קרה לחוש הזמור במערכת השמש הזו הרי אתם לא מאמינים באמת שנאכל אדם חי ולא מבושל! [האדם מתחיל לצחקק]

עיתונאית: מצלמה, סאונד, מייק-אפ – אנתוני הולכים הביתה ומדו!

חייזר: בבקשה, תחזרו למקומות שלכם שבו, חייזר קצת והעיתונאית נרגעת בהדרגה אל תעוררו שוב את הקהל השלול והרגוע הזה, [פונה לקהל:] שרק עכשיו התחיל לקבל אותנו כמו שאנחנו, עם המורידיות הקטנות שלנו.

עיתונאית: העיתונות המדברת מאבדת את חוש ההומור שלה במהירות.

אדם: דווקא אותי כל זה מתחיל להצחיק.

עיתונאית: אני מבקשת לשמור מעתה על קו ענייני! [מובילה את האדם למקומו]

חייזר: כמובן כל קו שתבקשני

אדם: בטח. הם יכולים להרשות לעצמם. לא רק שהם יודעים שאנחנו לא צריקים – הם גם יותר מפותחים מאתנו. הם יותר חזקים. הם יותר הכל.

חייזר: מ... מה הוא מנסה לומר? זה הקו הענייני שלי, או מין התחבמות?

עיתונאית: הנציג שלנו מתכוון לומר, שכל זה לא מקנה לכם זכות לדחות בנייארם לכולים ולעשות מהם בשר?

חייזר: טוב, תראו... אנחנו לא... אתם פשוט מסרבים לראות עד כמה אנחנו רואים לרווחת אנשיהמשק שלנו? הנה, למשל – אנחנו חסידים אדוקים של שחיטה הרמאנית!

עיתונאית: שחיטה?

אדם: אה, הומאנית...

חייזר: בהחלט אתה, במיוחד, בתור ישראלי שורשי וגאה, תשמח ודאי לדעת שאנחנו מקפידים על שחיטה כשרה למהדרין: החיתוך – רק בהכרה מלאה!

עיתונאית: זה עובר כל גבול...

חייזר: וזה בסך הכל עוד פרט קטן בתפיסת הרווחה שלנו.

עיתונאית: ולאדם? נו, מה אתה שותק?

חייזר: כן, עכשיו הוא יאמר לנו וצועק "על מה בכלל אתם מדברים? איפה יש כאן רווחה?"

אדם: על מה בכלל אתם מדברים. איפה יש כאן רווחה.

חייזר: [מפיע רימוי של כלבים ובתכם אנשים בצפיפות גדולה. החייזר צועק: "את הצפיפות בכלבים ראיתם?"]

אדם: את הצפיפות בכלבים ראיתם.

חייזר: [בקול שקט:] אנחנו מצטערים. באמת. בנוגע לזה, פשוט אין מה לעשות. והרימוי נעלם!

עיתונאית: מה? זוהי התחבמות?

חייזר: [נאנח:] הרווחים נמדדים לפי שטח הכלוב, לא לפי מספר הראשים שיש בתוכו. עם

אילוצים כלכליים לא מתוכננים.

אדם: אז זה בעצם כל הסיפור. כסף.

חייזר: סליחה? ממני למדנו להפיק רווחים מחקלאות, אם לא מכסף?

אדם: טוב, תראו...

עיתונאית: סליחה אתם סוטים מן הנושא

חייזר: למה? מהו, בסופו של דבר, ההבדל בין כולכם? לכם יש רגשות? גם פרות מרגישות? והמנגנון אפילו רגיש מרגישים משהו? ולאדם? כינינו, למה לא קמת למחות נגד מה שאתם עושים לכל החיות האלה?

עיתונאית: באמת מדוע?

אדם: גם את לא בריוק קמת למחות נגד זה, לא?

עיתונאית: העיתונות המדברת, הכותבת והמצלמת שמרה מאז ומתמיד על אונייטיביות. אילו נשלחנו למשימות עבודה ברפת, היינו יוצאים משם עם תחקיר נוקב ביותר!

חייזר: "נוקב ביותר" – איזה חומר? וכל זאת, התחקיר הנוקב ביותר עורך בהתלהבות ביקורת סטקיות, אך משום מה הוא לעולם לא מגיע לרפת!

עיתונאית: ל... ל... למה אתה מתכוונים? העיתונות מעולם לא הניחה את האחריות הציבורית...

חייזר: כיפאק היי לאבוריות הציבוריות אם כך, מה רעתה של העיתונות על זה: פרות חולבות והרנגולות מטילות הן נקבות? רק נקבות?

אדם: מה זאת אומרת?

עיתונאית: ודאי שרק נקבות!

אדם: ראיתם פעם הרנגול מטיל?

עיתונאית: או, אילי, פר חולב?

חייזר: אהא! אז לאן בריוק נעלמו הזכרים הקטנטנים? מה קורה לפשוטים האלה אחרי שנולדו?

אדם ועיתונאית: ויחד: אתם לא מתכוונים לומר ש... [מחזיקים בידם על צווארם בתנועת שתיקה ומפיקים צליל חיתוך. החיידר מנהגו בחיידר. מופיעה המחשה של אפרוחים הנעדרים להמתה. האדם והעיתונאית המומים, פיהם פתוח לאוויר]

חיידר: כן! בהחלט כן! ושתיקה!

עיתונאית: אני חייבת לציין שאני, באופן אישי, מעולם לא הרגתי תרנגולת. בכל פעם שנתקלתי בעוף, הוא כבר היה מת לגמרי!

חיידר: נכון גם אצלנו... אם היה צורך לעשות את זה בעצמי... כמה טוב שדגישות היא משהו כל כך אישי!

אדם: נו, עכשיו התחלנו לדבר על רגישות.

חיידר: [בלחש רם: תתפלל, גם אצלנו יש בריינים כאלה, שמסוגלים לשחוט אדם כמו כלום. [מוחרח] אבל אחרי שכל הגועל-נפש נגמור, לא חבל על הבשר? זו ממש חובה לאכול. חובה מוסרית!]

אדם: נו, עכשיו זאת כבר חובה מוסרית.

עיתונאית: חובה מוסרית? אין גבול לצביעות!

חיידר: חבל, לא כדאי להתרגז. זה הגורל! אין מה לעשות!

אדם: אין מה לעשות?

חיידר: קצת יותר התלהבות! [צועק] "אין מה לעשות? אין מה לעשות?"

אדם: בסדר, בסדר, הבנו. עכשיו הם יספרו לנו שגם החקלאות שלנו רפוקה.

חיידר: [צועק] "רפוקה-רפוקה, אבל... אבל..." [ממתין לתשובתו של האדם]

עיתונאית: אבל...

חיידר: "אבל זה לא אומר..."

אדם: זה לא אומר שמוחר לך לעשות את זה לנו.

עיתונאית: ברייך, יש לנו זכויות! [מופיעים שלטים של חיידרים המפגינים למען זכויות לבני-אדם, ונשמעים קולות]

קולות מפגינים:

זכויות לבני-אדם! זכויות לבני-אדם!
אל תאכלו בשר! הקשיבו! מוסרי!
צער בני-אדם! צער בני-אדם!
בשר זה רצח! בשר זה רצח!
זכויות לבני-אדם! זכויות לבני-אדם!

[בשורות האחרונות נשמעים המפגינים סופגים מכות. בתחילת הצעקות קופא החיידר על מקומו בהלם, אך לאחר מכן הוא מגלה את השלטים, מתעשת ומתחיל להתרועע בניסיון לנתק את המכשירים אשר משמיעים את קולות המפגינים. הוא מצליח לשבש את הקליטה ולסלק את השלטים]

חיידר: [תוך כדי ניסיון לנתק את המכשירים, צועק לעבר מפגינים סמויים:] טרוריסטים! שונאי מייקרוולופטים! אוהבי אדם!

עיתונאית: מה זה? תקלה טכנית?

חיידר: [מתהלך נסער:] אנו מצטערים מאוד על מה שקרה כאן. זה לא היה צריך לקרות, ועוד במצב עדין כל-כך! עדין לאן יכולה הכרברית להגיע? ואל העיתונאית! האדם! אלה היו בסך הכל עשבים שוטים. אל תדאגו – אנחנו כבר נעקור אותם מן השרוש. [מסנן לעצמו בועם מתחסרים צבועים אינפנטילים]

אדם: סופיסוף חיידרים יותר נורמליים ממכם!

חיידר: [לא מקשיב, פונה לקהל:] לא יאמן מה שבעלי עסקים מהוגנים צריכים לעבור כיום בשביל לשרוד! מה, ולנו אין זכויות? מה עם חופש העיסוק? איפה הכבוד להחפש הפרט? צריך לקחת את כל האנרכיסטים האלה ולרוק אותם לבית-סוהר! חסרות אצלנו בעיות, שהם דואגים ככה לבני-אדם? עוד מעט יתחילו לדרוש זכויות לזנבונים! זכויות לעשבים! זכויות לסלעים! איפה זה יעצור, לעזאזל? איפה הגבול? [מסנן בועם, ולאחר מכן יורק בביתו] טרוריסטים!

אדם: אם אלה טרוריסטים, עדיף כבר להיות טרוריסט...

חיידר: [שב לעצמו, מתקרב באיטיות אל האדם ומדבר בחלקיקות:] מה אתה נותן לפטופוטם כאלה להשפיע עליך? למה להיות כל-כך שלילי?

אדם: שלילי? להפך. דווקא יש לי פתאום מצב-רוח לעזור. רציתם לרדת איפה עובר הגבול?

עיתונאית: זה מתחיל להישמע מעניין!

אדם: או הנה בשבילכם חומר למחשבה: איפה שיש מישור סובל, שם עובר הגבול!

חייזר: תעשי שלום רב

אדם [לעצמו]: זה היה חייב לקרות לי.

עיתונאית: מה?

חייזר: תעשי, תעשי שלום רב

עיתונאית: כ... בשביל מה?

חייזר: בשבילנו כי אנחנו מבקשים יפה

עיתונאית: מה... ש... שלום רב.

חייזר: לא, לא "שלום רב" אמית?

עיתונאית: שלום רב.

חייזר: איזה מותקן תעשי שוב אבל אמית? אמית?

עיתונאית: שלום רב כאן אדרת אבן-עוז מערוץ החדשות החדשות

חייזר: איזה מאמין? נאנח בעונג. פונה לאדם אבל מה נעשה אתר?

אדם: הנה זה בא.

חייזר [לאדם]: אתה נראה עייף? בטח אתה עובד קשה, נאבק כדי לשרוד! [מורד באהות את ודעו סביב כתפו של האדם, שמתכווץ בפחד]

עיתונאית: מה הם רוצים?

אדם: לעזאזל. לעזאזל.

חייזר [לאדם]: תשע עד חמש? הרבה שעות נוספות? שכר מינימום בקושי?

עיתונאית: מה?

אדם [נחלש]: לעזאזל.

חייזר: כן, כן, זה מובן. תסתכל לנו בעיניים ותגיד את האמת: בשביל מה אתה צריך את

חייזר: אהמ. עשיו אותה דורש מאתנו להתחשב בסבל של המלפפון?

אדם: מה? ממת? מלפפונים מרגישים משהו?

חייזר: שאלה מצוינתו? ממת? בני-אדם מרגישים משהו?

אדם [מתקרב אל החייזר בהתרגנות, תסתכלו על הפרצוף שלי ותרדעו]

עיתונאית: תשובה מצוינת.

חייזר [נרתע]: כן, כן, באמת משכנע מאוד. [שתיקה] כאילו לתרגלנות אין פרצוף.

אדם: בסדר, נו, אז גם להן יש פרצוף. את זה כבר הבנתי. [שתיקה]

עיתונאית [לקהל]: זעקת הכאב, אם כן, היא התשובה האחרונה שנותרת מול העוצמה הטכנולוגית. פניו של הסבל אומרים הכל.

חייזר: אתם מדברים על סבל? ומה אתנו? אם ידקרו אותנו, לא יכאב לנו? אפילו המחשבה על דקירות מכאיבה? אבל מה הטעם לחטט בפצעים?

עיתונאית [לקהל]: מה הטעם לחטט בפצעים. בהחלט. אך מה עוד יכול לעשות הלב שנלכד בין כלובים אפלים ומתקני פיטום רועמים?

חייזר: או, יוצא מן הכלל [ומקה אותה] "מה עוד יכול לעשות הלב שנרקד" – את, ללב שלך אין סיבה לדאוג! לאחר האימוץ, חסל סדר דקירותו וגם מחשבות על דקירותו.

עיתונאית: אימוץ? איזה אימוץ?

חייזר [לעיתונאית]: איזה מותקן גזעית או מעורבת – לנו זה לא משנה! [פונה אל האדם] ובנוגע אליך... אתה חייב להפסיק להתעסק בסבל זה עלול לקלקל לך את התיאגון! אולי אתה רוצה לאכול משהו? נכחל למצוא בשבילך אבוס פנוי? והאדם מתכנס בתוך עצמו]

עיתונאית: מה פירוש אימוץ?

אדם [לעצמו]: ידעתי שזה יגיע.

חייזר [לעיתונאית]: החלטנו לשמור אותך!

עיתונאית: לשמור? לשמור על מה?

הנך מוזמנת לקחת חלק בתעשיות המזון מן התי. אנא מלאי בקפידה טופס זה כדי להקל עלינו לשבח אותך בתפקיד הנכון. אנא זכרתי תשומת-לב במילוי השאלון תמנע ממך אי-תעמיות בכל ארוחה בעתיד

פרטים אישיים:

מין/זכר	גיל	משקל בק"ג	גובה בסי"מ	מחלות כרוניות
---------	-----	-----------	------------	---------------

צאצאים:

מין/זכר	גיל	משקל בק"ג	גובה בסי"מ	מחלות כרוניות
1.				
2.				
3.				
4.				

השאלות הבאות מבוססות על הניסיון שנרכש בתעשיות המזון הקיימות. עלי-סך ניסיון זה שלוש מתוך כל ארבע אפשרויות הן מעשיות ואילו אפשרות אחת איננה באה בחשבון. זהו/הי את האפשרויות המעשיות, והקרי בעזרת את המתאמה לך ביותר:

1. להגדרת שטח המחיה שלי במסגרת תפקידי בתעשיות המזון, אני מעדיפה את התנאים הבאים: א. אפשרות בחירה אישית של השטח המועדף עלי. ב. הגדרת תחום המחיה שלי ושל חברי/י שלי גדרות תל דוקרניות, כנהוג במכלאות וניקום. ג. הגדרת תחום המחיה עלי-י גדרות חשמליות, כנהוג במשקים אחרים. ד. מגורים במבנים סגורים, בכלובים ובתאים, כנהוג בכליאת עופות ובמידה גוברת גם בכליאת ונקום.	2. לצורך גיוס לתעשיות הבשר, אני מבקשת לספק לי את התנאים הבאים: א. מזון, משקה ומרחב לפי צרכי עד לשחיטה. ב. תא עד שימוע ממני לשרוף קלוריות מיותרות, בדומה לתאים ולכלובים בחלק מתעשיות הבשר. ג. מגורים במבנה חם ללא אספקת מים, כדי לעודד אותי להרבות באכילה, כנהוג בתעשיות בשר עגל. ד. מזון סינתטי עתיר שומן, לד במרכזים הנחוצים לבריאות, ומבוסס ככל האפשר על פסולת תעשייתית.	3. כדי לסמן אותי לצורך מעקב ולהנהיג מפני גבנות, אני מעדיפה טיפול בטכניקה הבאה: א. כריכת סרט ממוספר על אחת מגפיי. ב. סימון באמצעות ברזל מלוכלך לאחר שהושלכתי על הקרקע קשורה באף ובגפיים, בדומה לסימון בקר. ג. סימון באמצעות כווית קור, כשאני מרוסות בתוך מתקן מתכת בדומה לטכניקה אחרת לסימון בקר. ד. ניקוב אוזני והתקנת תגי פלסטיק בחורים, כמקובל בחלק מתעשיות הבקר והצאן.	4. אני צופה שתגברתי הספונטנית לכניסתי של חקלאי למבנה הגידול שלי תהיה: א. ותזקק בות סקורית אליו. ב. בריחה לפניה הגנדיה עם כל חברי עד שנמנח אלה את אלה בערמת. בדומה לעופות בתעשיות הבשר. ג. בריחה אל פינת הכלוב חקר דרכה על חברי, כמו תרגולות בכלובי רשת תל בתעשיות הביצים. ד. התפרצות בצרחות פחד, בדומה לתגובתם של עופות.	5. תשומת הלב שאני מעוניינת בה מצד המגדלים שלי היא: א. טיפול אישי במצוקות הפרטיות שלי. ב. הפעלת מתקני השתייה והמזון האוטומטיים עבורי ועבור אלפי חברי, בדומה לתעשה בוליים. ג. אסוף יומי של המרחם בניני כמו בתעשיות העופות. ד. איתור הפגומים שבנינים וחיסולם, כדי לשמור על האכזות הכללית שלנו.	6. בתנאי צפיפות גבוהה ושעמום אני מניחה שאתנה כי: א. אפתח קשרים חברתיים מספקים עם מאות ואלפי בנימיני המקיפים אותי. ב. אוסס לפגוע בולשים ממני, בעיקר אם הם כבר פגועים ומדממים, בדומה לרוב החיות האחרות במשקים. ג. אפסיק להיחבק ואף אמות כחוצאה מן המועקה, כמו רבים מבין העופות והונקים במשקים. ד. אוסס למשך, למרחק ולנשך כל עצם גויש, כולל איברים בגופי, ואפגון סימני שוגעון אחרים.
---	--	---	--	---	---

כל זה? והאדם מתחיל לייבון

עיתונאית: מה אתם רוצים ממני?

חייוך [ומחייך לעיתונאית וחוזר לאדם]: למה שלא תעבור אלינו אוכל לא יחסר לך. ראית פעם פרה רעבה ברפת?

עיתונאית: החיוך החיוך מסגיר הכל!

חייוך [לעיתונאית: אבל הכל הרי גילי בינינו ולאדם] סיפול רפואי – עלינו. שרירידיה – עלינו. מסלול מקצועי מובטח. לא תצטרך לסבול מזקנה. חסל סדר מאבקינו: ברוך הבא [ומוביל את האדם לעבר הכלוב. ליד הכלוב הוא מתחיל להפשיט את האדם עד לחתונתו: האדם מתנגד בקושי, מייבב. העיתונאית מדברת חזק כדי להפשיטו]

עיתונאית [לקהל: גבירותיי ורבותיי, הפעם זה נראה רציני. כאן אדרת אביריזו מעריץ ההדרשות ההדרשות, מעבירה אליכם מפנה אכזרי שמתחולל עכשיו בעימות החקלאי. הנציג האלמוני שלנו, שנבנס לשידור נועז ומבטיח כל-יך, מובל לעינינו שותק וחפירידיה לקראת גורל בלתי נתפס. על מה הוא חושב כעת? מה הוא מרגיש? הייתי שואלת אותו עצמי, אבל אני הייבט לעצור כאן. ולפני שהיא מסיימת את דבריה, החיוך מסיים להפשיט את האדם ומכניס אותו לכלוב. החיוך מתקרב לעיתונאית, אשר מחפשת פתח מילוט. החיוך חוסם את ידה, ומושיט את המיקרופון אל היסטריה, מניפה את המיקרופון עם הסימן "T.V.". החיוך נוטל בעדינות את ידה, ומושיט את המיקרופון אל עבר פיה. הוא מוביל אותה לאט אל הכלוב, והיא מדברת כשגבה לקהל וקולה נחלש שלום רב, כאן אדרת אביריזו שלום רב, כאן אדרת אביריזו [שניהם נעלמים מאחורי כיסוי הכלוב. העיתונאית צועקת: היינו מזה זה? החיוך יוצא עם המיקרופון של העיתונאית ועם המיקרופון בידי לזה אתם קוראים "אימזי"? החיוך מוהס רגע, ולבסוף מחייך ומחזיר את המיקרופון לתוך הכלוב. הוא עובר למרכז הבמה, שותק רגע]

חייוך: כשהגענו לכאן לא ידענו למה לצפות. עולם חדש תושבים וריים סכנות מסתוריות! והנה מצאנו אתכם – איזו הקלה כל-יך עדינים, פשוטים, משתפי פעולה... ומורם כיסוי הכלוב ומתגלים רחוסים בו האישה והולדנית והאדם, כפופים, עלובים ומיואשים: המיקרופון והמיקרופון תלויים על הסורגים נכון, אולי בהתחלה זה לא נראה פשוט – היו אייבהבות, כעסותם איזו רגישותם אבל כל זה נותר מאחורינו ועכשיו הכל שקט. מחר השמש שוב תזרח והיבול שבשרה יבשיל... כי באמות, הכל בסדר – עסקים כרגיל. והחיוך מכסה את הכלוב, מוסר לשני אנשים בקהל הילול של טפסים, ועוזב. האנשים מזהלים "טופס הצטרפות לתעשיית המזון, עבור: Homo sapiens domestica"]

7. לצורך הכשרתו לפיתוח בתנאי צפיפות גבוהה, אני מעוניין לעבור קטימת אצבעות בשיטה הבאה: א. ניתוח בהרדמה מלאה, במידה שהדבר מתאפשר מבחינה כלכלית. ב. חיטוי באמצעות להב ברזל לוהט, כפי שהוגדר לקטום או מקורית של תרגולות. ג. חבל על התשוקה בקטומת אצבעותי, כי ממילא לא אוכל לשחרר בתנאי צפיפות גבוהה עד תום הפיתוח. ד. עדיף לזרז את זרזותי עד לכך, כי אני מסוגל לשלוט בעצמי בתנאי צפיפות גבוהה.	8. בתקופת הגידול שלי במשק, אני מעדיף את הפתור את בעיית הזיהום מהפרשותי בשיטה הבאה: א. ניקיון ומיזוג אוויר קר בחצי מדי יום. ב. לגור בתוך כלוב רשת תל, שדרכו יפלו הפרשותי על מה או על מי שמתחתני, כשהוא במשק ביצים. ג. לגור על רצפה העשויה קורות שביניהם נופלות הפרשות, כמקובל בתעשיות של יונקים. ד. מוטב לשחוט אותי מהר, לפני שאמות מחומי ראוי.	9. עם קבלתי לתעשיית פיתוח הכבד, אני מעוניין להיות מסוגלת בשיטה הבאה: א. לאכול ככל יכולתי שפע של מזון משמין שיוצק לו. ב. לקבל שלוש עד חמש מנות מזון ביום במשק כלל של שלוש גופי, כמקובל בפיטום אוזנים וברזוזים. ג. לקבל את המזון דרך צינור המחובר עד קיבתי בדחיסה באמצעות לחץ אוויר, כמו אווזים וברזוזים. ד. אני מבקשת למחר לשחוט אותי לפני שאיתונן כתוצאה מהגדלת הכבד, או אמות מפצעים בושט.	10. (לגברים בלבד) כדי לאפשר את נוכחותי במשקים שיש בהם נשים, אני מעוניין ב: א. תרופות לדיכוי היצר המיני. ב. סירוס, כמקובל במרבית תעשיות הונקום (פרים, חזירים וכד'). ג. כריתה מלאה של כל איברי המין שלי, כשהוא בחלק מתעשיות הונקום. ד. חיסומה של איברי המין שלי על ידי החדרת חוט מתכת לחתך, כמו במשקי יונקים מסוימים.	11. (לנשים בלבד) החלום שלי לגבי תהליך הרבייה הוא: א. הפריה על ידי גבר שמוצא חן בעיני, לאחר תקופת היכרות. ב. הפריה מהירה בתוך מתקן ריסון מיוחד, על ידי זכר שנבחר עבורי, כמקובל בחס לפרות, חזירות וכד'. ג. הזרעה מלאכותית באמצעות הזרקה מבוקרת של זרע מוכנה לחתך הרחם שלי. ד. השתלת ביצית מופרית של נקבה מוכשרת ברחם שלי, דרך חתך בצד בטני.	12. (לנשים בלבד) החומרים שאני מעונינת לקבל בנוסף על המזון הם: א. תרופות המועדות לטיפול בגישויות הרפואיות הפרטיות שלי. ב. חוריקת יומיומית של הורמון גדילי, כמקובל בחלק מתעשיות החלב. ג. חוריקת הורמון להגברת הביוץ לשם הגדלת מספר העוברים, כמקובל במשקי פירות לרבייה. ד. חוריקת מסיבית של תרופות בתגובה על המועקות, חזיונות ותוספת הורמון מוגבר.	13. (לנשים בלבד) על מנת לרתום את חלקי לייצור יעיל של ילד רך, אני מעונינת: א. להניק את הילד עד שיוגמל, ולמסור אותו לשיחית בעצמי. ב. למסור את הילד לפיתום מיד לאחר הלידה, כמו בתעשיית עשר עגל. ג. אני רוצה לייצר ילדים רק במידה המזערית הנחוצה לשמירה על יעילותי בתחום התמחותי - ייצור חלב. ד. אשמח להשתתף בניסוי הזרעה מלאכותית שמטרתם לייצר תאומים, שלושיות ורביעות של ילדים רכים.	14. לצורך מין ילדי לחיים יצרניים, אני מבקשת לספק בהם באופן הבא: א. לדאוג להיפטר מן הבנים בעודם עוברים - באמצעות הפלה. ב. לערס את הבנים זה על גבי זה בתוך מכל ולהניח להם ללועו בתוך או ברעב, כמקובל במין תרגולות. ג. להמית את הבנים בגז או בחשמל, בהתאם לשיטות החדשניות במין תרגולות. ד. לשלוח את הבנים לפיתום עד שיהיו ראויים לשיחית, כשהוא בתעשיות החלב ובשר העגל.	15. בתקופת הגידול שלי ילדי, אני מבקשת לספק להם את תנאי התאורה הבאים: א. תאורה נמשך היום וחשכה במשך הלילה, לצורך איזון בראי בין פעילות לשינה. ב. תאורה יומם ולילה, על מנת לזרז את התנהגות העלול במשקל, כמקובל בתעשיית העופות. ג. חשכה עם הפסקות של תאורה עזה מדי שעות, כדי לעודד את הילדים לאכול כלאחר שינה. ד. אור עמום וימם ולילה, כדי למנוע גילוי תוקפנות בין ילדים בתנאי צפיפות, בדומה לתרגולות.	16. לצורך הכשרת ילדי לייצור ילד רך, אני מבקשת לספק להם את התנאים הבאים: א. חוזה מיוחד לפיתום ילדים עם מסגרי גדילי המותאמים לכל ילד באופן אישי לפי קצב התפתחותו. ב. מכלאה אישית, שתספק לילד מקום לעמידה אך ללא אפשרות להסתובב, כמקובל בתעשיית בשר עגל. ג. מזון על בברזל, על מנת לשמור על בשר על הילד בהיר ופחוס. ד. שרשרת קצרה לצוואר, כדי לחנך את הילד שלא לחטט בהפרשותיו בחיפוש אחר השלמת ברזל.
--	--	--	---	---	---	--	---	---	--

17. עם ירידת היעילות או התפוקה שלי, אני מבקשת לספק בי באופן הבא: א. לאפשר לי ללקט מזון בעצמי, כדי שאוכל לזבל את השדה בזמן זה. ב. לאדש את יעילותי בעזרת הלה שנגרם ממיעוט מזון ואור במשך שבועיים, כמו בתעשיות הביצים. ג. לשלוח אותי לשיחית לצורך ייצור בשר לשומרים, מרק ופסטידות, כמקובל בתעשיות החלב והביצים. ד. לשלוח אותי לשיחית לצורך ייצור בשר עבור חיות מחמד, כשהוא ביחס לבהמות עבודה.	18. לקראת המשלוח למשחטה, אני מבקשת: א. לשמור לי מקום ליד היציאה מהמשחטה, כדי שאוכל לסיים מוקדם את התהליך. ב. לחסוך ולא לספק לי מזון בימים שלפני המשלוח, כשאני מיוצרת עוד, כמקובל לגבי פרות ותרגולות. ג. להחליט אותי ואת חברי ארגונים המונחים זה על גבי זה, כמקובל בתעשיית העופות. ד. לזרז אותי במשך שעות יומים ללא מנוחה, מזון ומשקה, כדי לחסוך בזמן ובכסף.	19. במהלך ההעברה מרכז ההובלה למשחטה, אני מבקשת: א. לסמן על נאמנותי לחקלאי שגדל אותי ועל רצוני הטוב, שאני למשחטה בנחת עצמי. ב. לסייע לי להתקדם על ידי גרידה בעזרת חבלים ועידוד באמצעות מכות, כמקובל בתעשיות רבות. ג. לזרז אותי בעזרת מכשיר לגרימת הלה חשמלי, כמקובל בתעשיית הבקר. ד. להוביל אותי בצמידות לחברי בתוך ארגון עד למתקן המשחטה עצמו, כמקובל ביחס לעופות.	20. העדפותי לתהליך השחיטה הן: א. שחיטה תחת הדממה מלאה, בראי פרטי נקי ונשקט. ב. להיחלש בתרגילי צבאות ברזל על סרט ועל לקבל הסעה עד לסכין כמקובל בשחיטת עופות. ג. לזכות בהלה חשמלי, להיחלש ברזלי ולהישחט בטופל ידני ליד חברי, כשהוא בשחיטה לא כשרה. ד. לוותר על הלה החשמלי ולהישחט תלוייה במחפץ בהכרה מלאה, כמקובל בשחיטה כשרה.	21. בעת עיבוד גופי כחומר למאכל, רצוני לחסוך מן הלקוחות עגמות נפש על ידי סילוק אבריי הבאים: א. חלקים העשויים להיות לא טעימים ללקוחות. ב. הפצעים והכאבים שברגלי, תוצאת העמידה המתמדת בתוך הפרשות שלי, בדומה לתרגולות. ג. איברים מעוותים ומומים, שהתפתחו כתוצאה מפגיעת מוקני הגידול, ומההצאה המלאכותית של הגדילה. ד. איברים פצועים ומגולגלים, שנפגעו מהתקופות אלימות והזז המו, כפי שקורה בכל משקי החי.	22. פיתוח הדורות הבאים של צאצאיי בתעשיות המזון צריך להיערך לדעתי: א. בזנים עמידים יותר, המסוגלים להיות בשביעות רצון רבה יותר בתנאי התעשייה. ב. בזנים בעלי כושרי התרבות וגדילה מוגברים, בהתאם למגמה הרווחת בכל תעשיות החי. ג. בזנים חסרי אברים מיותרים כגון גפיים ומיתרי קול, ברוח המאמצים העדכניים בטכנולוגיית המזון. ד. בזנים בעלי תפוקת חלב ותצרי גוף אחרים גבוהים יותר, כמו בתעשיות החלב, הביצים וכד'.	23. הקשר ביני וחברי לבין החקלאי צריך להיות מושתת, לדעתי, על העיקרון הבא: א. דאגת החקלאי לרווחתו. ב. התפוקה שלו גבוהה יותר כשאני מרצים מתנאי המחיה שלו. ג. דאגת החקלאי להפיק רווח מרבי ביחס להשקעה, על חשבון רווחתו. כשהוא בכל תעשיות החי. ד. דאגת החקלאי להפיק רווח מרבי ביחס ליחידת שטח, כשההסכס בשטח מפצה על ריבוי מקרי המוות.
--	---	--	--	---	---	---

הצהרה: הריני מצהירה בזאת כי:

1. קראתי בעיון את כל סעיפי הטופס ובחרתי את התשובות המתאימות לי ביותר.
2. ידוע לי כי אין טופס זה מכסה את כל אפשרויות הטיפול המיוחדות אשר מצפות לי שמתגייסות לתעשיות המזון, וכל נזק נוסף שיוגרם לי במהלך העבודה הוא על אחריותי בלבד.
3. אני מבקשה היטב, כי ההקבלה שנערכה בטופס זה בין מניין שונים של בעלי חיים, ובתוכם המין האנושי, נועדה להמחיש את התנאים השרורים כיום בתעשיות המזון.

שם מלא _____ תאריך _____ טלפון _____ כתובת _____

אני מעוניין לקבל פרטים נוספים על תעשיות המזון הקיימות ועל שיטות חלופיות. הקרי, בעיגול: כ / לא

חתימת המועמד: _____